

Жуйкова К.В.
старший викладач НТУУ «КПІ»
Желяскова К.Ю.
студентка НТУУ «КПІ»

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ОСНОВИ ДО ЗДІЙСНЕННЯ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

У статті розглянуті концептуальні основи до здійснення зовнішньоекономічної діяльності. Проаналізовано спільні риси системи регулювання зовнішньоекономічної діяльності на рівні держави в країнах світу. Досліджено роль держави у здійсненні зовнішньоекономічної діяльності суб'єктів господарювання.

Ключові слова: зовнішньоекономічна діяльність підприємства, структура управління, підприємство, держава, управління, завдання, договір, регулювання.

Вступ. Значення зовнішньоекономічної діяльності в розвитку всіх країн, у тому числі й України, постійно зростає. Історичний досвід підтверджує вигідність розширення участі країн у міжнародному поділі праці і різноманітних формах бізнесу. Навпаки, згортання зовнішньоекономічної діяльності неминуче призводить до уповільнення соціально-економічного розвитку країни, виникнення складних проблем, які неможливо вирішити не лише в економіці, але і в інших сферах суспільного життя. Тому процес глобалізації та інтернаціоналізації господарського життя можна вважати закономірним з огляду на посилення взаємозалежності між країнами і зростаючу схожість їх економік.

У сучасному світі чіткіше простежується тенденція до інтеграції в міжнародному економічному просторі. Доказом цього є тісна взаємозалежність виробництва і міжнародної торгівлі, зокрема й українських підприємств. Але це все спричинює проблеми, пов'язані з просування вітчизняних товарів на зовнішні ринки.

Постановка задачі. Метою статті є дослідження концептуальних основ до організації зовнішньоекономічної діяльності підприємства.

Результати дослідження. Система органів регулювання зовнішньоекономічної діяльності на рівні держави в країнах світу має деякі спільні риси:

По-перше, у кожній країні в регулюванні ЗЕД бере участь у першу чергу вищий законодавчий орган. В Україні таким органом є Верховна Рада.

Незалежно від назви ці органи виконують такі функції:

- приймають закони, що регулюють зовнішньоекономічну діяльність;
- ратифікують відповідні угоди;
- асигнують фінансові засоби для ефективного розвитку ЗЕД.

Вищим органом, що здійснює державне регулювання ЗЕД в Україні, є Верховна Рада. До її компетенції належать:

- прийняття, зміна та скасування законів, що стосуються зовнішньоекономічної діяльності;
- затвердження головних напрямків зовнішньоекономічної політики України;
- розгляд, затвердження та зміна структури органів державного регулювання зовнішньоекономічної діяльності;
- укладання міжнародних договорів відповідно до законів України про міжнародні договори і приведення чинного законодавства України у відповідність із правилами, установленими цими договорами;
- встановлення спеціальних режимів зовнішньоекономічної діяльності на території України відповідно до статей 24, 25 Закону України про ЗЕД;
- затвердження переліків товарів, експорт та імпорт яких підлягає ліцензуванню або забороняється відповідно до статей 16, 17 Закону України про ЗЕД.

По-друге, у кожній країні є вищий виконавчий орган, який:

- видає розпорядження на основі прийнятих законів про розвиток ЗЕД;
- контролює виконання цих законів;
- забезпечує раціональне використання коштів, виділених на розвиток ЗЕД. В Україні таким органом є Кабінет Міністрів.

До компетенції Кабінету Міністрів України належать:

- вживання заходів до здійснення зовнішньоекономічної політики України відповідно до Законів України;
- здійснення координації діяльності міністерств, державних комітетів і відомств України з регулювання зовнішньоекономічної діяльності: координація роботи торгових представництв України в іноземних державах;
- прийняття нормативних актів управління з питань зовнішньоекономічної діяльності у випадках, передбачених законами України;
- проведення переговорів та укладання міжнародних договорів України з питань зовнішньоекономічної діяльності, передбачених законами України про міжнародні договори України;
- забезпечення виконання міжнародних договорів України з питань зовнішньоекономічної діяльності всіма державними органами управління, що підпорядковуються Кабінету Міністрів України;
- відповідно до своєї компетенції, внесення на розгляд Верховної Ради України пропозицій про систему міністерств, державних комітетів і відомств – органів оперативного державного регулювання ЗЕД, повноваження яких не можуть бути вищими, ніж повноваження Кабінету Міністрів України, які він має відповідно до законів України;
- здійснення заходів щодо забезпечення раціонального використання коштів Державного валютного фонду України;

– забезпечення виконання рішень Ради Безпеки Організації Об'єднаних Націй з питань зовнішньоекономічної діяльності.

По-третє, найбільший вплив на регулювання й розвиток ЗЕД мають міністерства, що безпосередньо займаються економічними зв'язками з зарубіжними країнами та питаннями реалізації державної зовнішньоекономічної політики. В Україні – це Міністерство економіки та питань європейської інтеграції як центральний орган виконавчої влади з питань економічної політики. Це міністерство:

– забезпечує проведення єдиної зовнішньоекономічної політики при здійсненні суб'єктами зовнішньоекономічної діяльності виходу на зовнішній ринок, координацію цієї діяльності відповідно до міжнародних угод України;

– здійснює контроль за дотриманням усіма суб'єктами ЗЕД чинних законів України та міжнародних угод;

– здійснює заходи нетарифного регулювання зовнішньоекономічної діяльності;

– проводить антидемпінгові й антисубсидійні та спеціальні розслідування в порядку, визначеному законами України

– виконує інші функції відповідно до законів України і Положення про центральний орган виконавчої влади з питань економічної політики.

У рамках Міністерства економічного розвитку і торгівлі України регулюванням ЗЕД безпосередньо займаються 4 департаменти.

1 Департамент державної політики в сфері зовнішньої торгівлі, що містить у собі три управління:

– управління зовнішньої політики;

– управління моніторингу зовнішньої торгівлі;

– управління митно-тарифної політики та захисту внутрішнього ринку.

2 Департамент міжнародного торгово-економічного співробітництва нараховує 5 управлінь:

– управління багатостороннього економічного співробітництва;

– управління іноземних представництв;

– управління торгово-економічних зв'язків із країнами Європи, США,

Канади:

– управління торгово-економічних зв'язків із країнами Азії, Тихоокеанського регіону, Африки і Латинської Америки;

– управління торгово-економічних зв'язків із країнами СНД.

3 Департамент торгових обмежень і контролю за зовнішньоекономічною діяльністю, що нараховує 3 управління:

– управління митного регулювання та контрактного обліку;

– управління контролю за зовнішньоекономічною діяльністю;

– управління торгових обмежень та недоброякісної конкуренції.

4 Департамент міжнародного розвитку та європейської інтеграції, який нараховує 5 управлінь:

– управління міжнародного кредитного співробітництва;

– управління Європейської й Атлантичної інтеграції;

- управління двостороннього співробітництва в галузі координації міжнародної технічної допомоги;
- управління співробітництва з ЄС та багатостороннього співробітництва в галузі координації міжнародної технічної допомоги;
- управління міжнародних інвестиційних програм і проектів.

По-четверте, у регулюванні ЗЕД, у розробці та реалізації зовнішньоекономічної політики в країнах світу беруть участь й інші міністерства та державні структури, наприклад, Національний банк, Міністерство сільського господарства (чи агропромисловості), Міністерство оборони (якщо країна бере участь в експортно-імпортних поставках зброї), структури митниці тощо.

Національний банк України:

- здійснює збереження і використання золотовалютного резерву України й інших державних коштовностей, що забезпечують платоспроможність України;
- представляє інтереси України у стосунках з центральними банками інших держав, міжнародними банками й іншими фінансово-кредитними установами й укладає відповідні міжбанківські угоди;
- регулює курс національної валюти України до грошових одиниць інших держав;
- здійснює облік та розрахунки за наданими й отриманими державними кредитами й позичками, здійснює операції з централізованими валютними ресурсами, що виділяються з Державного валютного фонду України в розпорядження Національного банку України;
- виступає гарантом кредитів, що надаються суб'єктам зовнішньоекономічної діяльності іноземними банками, фінансовими й іншими міжнародними організаціями під заставу Державного валютного фонду й іншого державного майна України;
- здійснює інші функції відповідно до Закону України «Про банки і банківську діяльність» та інших законів України[8, с. 53-57].

Національний банк України може передавати виконання покладених на нього функцій банку для зовнішньоекономічної діяльності України.

Державна митна служба країни здійснює митний контроль в Україні відповідно до чинних законів України.

Митні органи, реалізуючи митну політику України, виконують такі основні завдання:

- виконання і контроль за дотриманням законодавства України з питань митної справи;
- захист економічних інтересів України;
- забезпечення виконання зобов'язань, передбачених міжнародними договорами України з питань митної справи, укладеними у встановленому законом порядку;
- сприяння захисту інтелектуальної власності учасників зовнішньоекономічних зв'язків, інших юридичних та фізичних осіб;

- застосування відповідно до закону заходів тарифного й нетарифного регулювання при переміщенні товарів через митний кордон України;
- здійснення митного контролю та митного оформлення товарів і транспортних засобів, що переміщуються через митний кордон України, удосконалення форм та методів цього здійснення;
- контроль за дотриманням правил переміщення валютних цінностей через митний кордон України;
- вживання разом з іншими уповноваженими органами державної влади заходів щодо захисту інтересів споживачів товарів і дотримання учасниками зовнішньоекономічних зв'язків державних інтересів на зовнішньому ринку;
- створення сприятливих умов для прискорення товарообігу і пасажиро потоку через митний кордон України;
- боротьба з контрабандою і порушеннями митних правил;
- розвиток міжнародного співробітництва в галузі митної справи;
- ведення митної статистики;
- ведення Української класифікації товарів зовнішньоекономічної діяльності;
- здійснення верифікації (установлення достовірності) сертифікатів походження товарів з України [5, с. 41-44].

Антимонопольний комітет країни здійснює контроль за дотриманням суб'єктами зовнішньоекономічної діяльності антимонопольного законодавства.

Міжвідомча комісія з міжнародної торгівлі здійснює оперативне державне регулювання ЗЕД в Україні, приймає рішення про порушення та проведення антидемпінгових, антисубсидійних чи спеціальних розслідувань та вживання відповідно антидемпінгових, компенсаційних чи спеціальних заходів.

По-п'яте, розвитку та регулюванню ЗЕД сприяють різноманітні недержавні і напівдержавні організації. Це торгово-промислові палати, союзи підприємців, об'єднання експортерів імпортерів, інвестиційні фонди тощо.

Відповідно до Закону України «Про торгово-промислові палати в Україні» Торгово-промислова палата є недержавною неприбутковою самостійною організацією, що поєднує юридичних осіб, які створені та діють відповідно до законодавства України, зареєстрованих як підприємці, та їхні об'єднання. Торгово-промислова палата є юридичною особою. Вона створюється з метою сприяння розвитку народного господарства та національної економіки, його інтеграції у світову господарську систему, формуванню сучасних промислової, фінансової й торгової інфраструктур, створенню сприятливих умов для підприємницької діяльності, всебічному розвитку усіх видів підприємництва, не заборонених законодавством України, науково-технічних і торгових зв'язків між українськими підприємцями та підприємцями зарубіжних країн.

Завданнями торгово-промислових палат є:

- сприяння розвитку зовнішньоекономічних зв'язків, експорту українських товарів та послуг, наданню практичної допомоги підприємцям у проведенні торгово-економічних операцій на внутрішньому й зовнішньому ринках, освоєнню нових форм співробітництва;

- представлення інтересів членів палати з питань господарської діяльності як в Україні, так і поза її межами;

- організація взаємодії між суб'єктами підприємницької діяльності, координація їхніх взаємин з державою в особі їхніх органів;

- участь в організації на території України і за її кордоном професійного навчання й стажування фахівців та громадян України з питань підприємництва, розвитку конкуренції, а також у розробці й реалізації державних та міждержавних програм у цій галузі;

- надання довідкових інформаційних послуг, основних відомостей, що не є комерційною таємницею, про діяльність українських підприємців і підприємців зарубіжних країн відповідно до національного законодавства;

- сприяння в організації інфраструктури обслуговування підприємництва;

- надання послуг іноземним фірмам та організаціям для здійснення комерційної діяльності;

- встановлення й розвиток зв'язків з іноземними підприємцями, а також з організаціями, що їх поєднують чи представляють їхню участь у роботі міжнародних неурядових організацій та інших спільних організацій;

- сприяння розвитку торгових та інших порядних відносин у підприємницькій діяльності, участь у розробці правил професійної етики в конкуренції для різних сфер підприємницької діяльності, галузей економіки, спілок та об'єднань підприємців;

- виконання інших завдань, передбачених її статутом.

Тепер основним органом управління ЗЕД на місцевому рівні є Управління зовнішніх відносин та зовнішньоекономічної діяльності обласної, Київської та Севастопольської міської державної адміністрації. Таке Управління в регіонах є органом державної виконавчої влади. Воно створюється у складі обласної (міської) державної адміністрації з метою виконання її повноважень у сфері міжнародних відносин та співробітництва, зовнішньоекономічних зв'язків та іноземної інвестиційної діяльності. Управління підпорядковане обласній (міській у Києві та Севастополі) державній адміністрації, Міністерству економіки та питань європейської інтеграції, Міністерству закордонних справ України та обласній Раді народних депутатів у межах делегованих повноважень.

Основними завданнями цього Управління є:

- формування та реалізація на обласному (міському) рівні єдиної державної політики у сфері міжнародних відносин та співробітництва, зовнішньоекономічних зв'язків та іноземної інвестиційної діяльності;

- сприяння розвитку міжнародного співробітництва в галузі економіки, захисту прав людини, боротьби з тероризмом, економічної безпеки, охорони здоров'я, науки, освіти, культури, туризму, фізкультури і спорту;
- участь в укладанні угод з іноземними партнерами при співробітництві в межах компетенції, визначеної законом;
- сприяння активізації зовнішньоекономічної діяльності підприємств та організацій, розміщених на території області (міста), незалежно від форм власності;
- сприяння розвитку експортного потенціалу області (міста);
- сприяння створенню належних умов для організації торгівлі;
- сприяння діяльності місцевих органів та прикордонних служб для їхнього належного функціонування;
- внесення в установчому порядку у відповідні органи пропозицій із залучення іноземних інвестицій для розвитку економічного потенціалу області (міста).

Управління відповідно до покладених на нього завдань виконує цілий ряд конкретних функцій, спрямованих на активізацію та підвищення ефективності ЗЕД в області (місті) і більш повне її використання для соціально-економічного розвитку регіону та країни в цілому [6, с. 76-81].

Україна самостійно формує систему та структуру державного регулювання зовнішньоекономічної діяльності на її території.

Державне регулювання зовнішньоекономічної діяльності має забезпечувати:

- захист економічних інтересів України та законних інтересів суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності;
- створення однакових можливостей для суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності розвивати підприємницькою діяльністю з всіма видами незалежно від форм власності та всі напрямки використання доходів, здійснення інвестицій;
- заохочення конкуренції та ліквідацію монополізму у сфері зовнішньоекономічної діяльності.

Держава та її органи не мають права безпосередньо втручатися у зовнішньоекономічну діяльність суб'єктів цієї діяльності, за винятком випадків, коли таке втручання здійснюється відповідно до цього й інших законів України.

Основою регулювання діяльності підприємств України на зовнішніх ринках є Закон «Про зовнішньоекономічну діяльність». Крім того, у відповідних сферах регулюючу роль відіграють й інші Закони України:

- «Про захист іноземних інвестицій в Україні»;
- «Про чинність міжнародних договорів на території України»;
- «Про іноземні інвестиції»;
- «Про державну програму заохочення іноземних інвестицій в Україні»;
- «Про міжнародний комерційний арбітраж»;
- «Про режим іноземного інвестування» тощо.

Слід враховувати регулюючу роль інших законів України, якими передбачено ступінь управління зовнішньоекономічною діяльністю в конкретних її видах та напрямках. Зокрема, ст. 41 Закону України «Про цінні папери та фондову біржу» передбачає, що у випадку розбіжності положень цього Закону і правил міжнародного договору чинним є останній. Подібну ст. 22 містить і Закон України «Про інвестиційну діяльність». Ст. 19 цього Закону містить положення про захист іноземних інвестицій[7, с. 47-49].

Крім Законів України, важливе значення в регулюванні ЗЕД відіграють Укази Президента України. Серед них:

– «Про заходи для попередження експорту товарів походженням з України за цінами, що можуть розглядатися як демпінгові, і врегулювання торгових суперечок» від 25.07.94;

– «Про заходи здійснення єдиної державної політики регулювання імпорту» від 21.09.94;

– «Про використання Міжнародних правил інтерпретації комерційних термінів» від 04.10.94 тощо.

І, нарешті, існують нормативні рішення Кабінету Міністрів України, Міністерства економіки України та питань європейської інтеграції, інших міністерств і відомств, що регулюють окремі питання тарифного та нетарифного характеру.

Державне регулювання являє собою систему заходів законодавчого, виконавчого та контролюючого характеру, покликаних вдосконалювати ЗЕД в інтересах національної економіки.

Державне регулювання ЗЕД здійснюється методом розробки та реалізації державної зовнішньоекономічної політики. У сучасних умовах зовнішньоекономічна політика – це система заходів, спрямованих на найбільш сприятливий розвиток економічних, науково-технічних, виробничих зв'язків із зарубіжними країнами, поглиблення та розширення участі в міжнародному поділі праці з метою розв'язання стратегічних завдань соціально-економічного розвитку країни.

Зовнішньоекономічна політика – складова частина внутрішньої економічної політики держави. Звичайно, розв'язання спільних завдань зовнішньоекономічної політики в кожній країні має свої специфічні особливості.

Основні складові зовнішньоекономічної політики України:

- зовнішньоторговельна політика;
- інвестиційна політика;
- політика науково-технічного співробітництва;
- валютно-фінансова політика;
- політика міграції робочої сили та ін.

На території України відповідно до Закону про ЗЕД впроваджуються такі правові режими для іноземних суб'єктів господарської діяльності:

– національний режим, який означає, що іноземні суб'єкти господарської діяльності мають обсяг прав і обов'язків не менший, ніж

суб'єкти господарської діяльності України. Національний режим застосовується щодо усіх видів господарської діяльності іноземних суб'єктів цієї діяльності, пов'язаної з їхніми інвестиціями на території України, а також щодо експортно-імпортних операцій іноземних суб'єктів господарської діяльності тих країн, що входять разом з Україною до економічних союзів;

– режим найбільшого сприяння, який означає, що іноземні суб'єкти господарської діяльності мають обсяг прав, преференцій та пільг щодо мита, податків і зборів, якими користується і/або буде користуватися іноземний суб'єкт господарської діяльності будь-якої іншої держави, якому наданий згаданий режим, за винятком випадків, коли зазначені мита, податки, збори і пільги по них встановлюються в межах спеціального режиму, визначеного нижче. Режим найбільшого сприяння надається на підставі взаємної угоди суб'єктам господарської діяльності інших держав згідно з відповідними договорами України, та застосовується у сфері зовнішньої торгівлі;

– спеціальний режим, який застосовується на території спеціальних економічних зон відповідно до статті 24 Закону про ЗЕД, а також на території митних союзів, до яких входить Україна, та у випадку встановлення будь-якого спеціального режиму відповідно до міжнародних договорів за участю України згідно зі статтею 25 Закону про ЗЕД[1, с. 103-105].

Висновки. Державне регулювання ЗЕД підприємства в умовах переходу до ринкової економіки має полягати в створенні умов та сприянні розвитку його зв'язків із закордонними партнерами. У кожній державі функціонують ті чи інші органи місцевого (регіонального) управління ЗЕД.

У сучасних умовах хід економічної реформи в Україні характеризується тим, що центр тяжіння переноситься на місця, тобто в регіони. Усе більше поширюються права регіонів у розв'язанні соціально-економічних проблем з огляду на зовнішню сферу. На регіональному рівні, так само як і на державному, відбувається становлення системи управління взагалі і зовнішньоекономічної діяльності зокрема.

Список використаних джерел

1. Закон України «Про зовнішньоекономічну діяльність» : за станом на 7 квіт. 2008 р. / Верховна Рада України – Офіц. вид. – К. : Парламентське видавництво, 2008. – 47с. – (Серія «Закони України»). – ISBN 978-966-611-615-7.
2. Закон України «Про міжнародні договори України» від 22.12.1993 р. №3767-ХІІ. <http://www.zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?page=1&nreg=422%2F96-%E2%F0> .
3. Закон України «Про режим іноземного інвестування» від 19.03.1996 р. №93/96-ВР. <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=93%2F96-%E2%F0> .
4. Закон України «Про дію міжнародних договорів на території України» від 10.12.1991 р. №1953-ХІІ. <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=1953-12> .
5. Закон України від 23.09.1994 року №185/94-ВР «Про порядок здійснення розрахунків в іноземній валюті», зі змінами і доповненнями. <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=185%2F94-%E2%F0> .;
6. Гребельник О.П. Основи зовнішньоекономічної діяльності [Текст] / О.П., Гребельник, О.О. Романовський– К.: Деміур, 2003. – 296 с. – ISBN 966-457-756-4.

7. Багрова І.В. Зовнішньоеко-номічна діяльність підприємств [Текст] / І.В. Багрова, Н.І.Редіна, В.Є. Власюк, О.О. Гетьман – Д. : ДДФЕІ, 2002. – 585с. – ISBN 966-7214-70-2.

8. Белийченко О.Г. (№5(95), 2009). Перспективи галузевої конкурентоспроможності в умовах глобалізації. – «Актуальні ,проблеми економіки»: Науково економічний журнал/ – К. :ВНЗ «НАУ», 2010 . – 88с. – ISBN 5–282–01993–0.

Жуйкова К.В.

старший преподаватель НТУУ «КПІ»

Желяскова К.Ю.

студентка НТУУ «КПІ»

КОНЦЕПТУАЛЬНЫЕ ОСНОВЫ К ОСУЩЕСТВЛЕНИЮ ВНЕШНЕЭКОНОМИЧЕСКОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ

В статье рассмотрены концептуальные основы к осуществлению внешнеэкономической деятельности. Проанализированы общие черты системы регулирования внешнеэкономической деятельности на уровне государства в странах мира. Исследована роль государства в осуществлении внешнеэкономической деятельности субъектов хозяйствования.

Ключевые слова: внешнеэкономическая деятельность предприятия, структура управления, предприятие, государство, управление, задачи, договор, регулирования

Zhuikova K.V., Zhelyaskova K.Y.

CONCEPTUAL BASIS FOR THE IMPLEMENTATION OF FOREIGN ECONOMIC ACTIVITY

The article describes the conceptual framework for the implementation of foreign economic activity. Analyzed common system of regulation of foreign economic activity at the state level in the world. The role of the state in the implementation of foreign business entities.

Keywords: foreign enterprise, governance structure, enterprise, government, management, assignment, contract, regulation

Кавтиш О.П.

к.е.н., доцент НТУУ «КПІ»

Шевченко Т.Є.

к.т.н., доцент НТУУ «КПІ»

Сердюк Л.А.

студентка ФММ НТУУ «КПІ»

ДОСЛІДЖЕННЯ СУЧАСНОГО СТАНУ ЛЕГКОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ УКРАЇНИ

У статті досліджено стан легкої промисловості України, визначено причини, що стримують її розвиток, запропоновано шляхи їх подолання.

Ключові слова: легка промисловість, фінансова криза, виробництво, галузь, продукція, ринок, Україна.

Вступ. Легка промисловість є однією з найважливіших серед галузей виробництва непродовольчих товарів. Продукція легкої промисловості йде на задоволення потреб населення, забезпечуючи його тканинами, одягом, взуттям та іншими предметами споживання, а також використовується в інших галузях промисловості у вигляді сировини та допоміжних матеріалів (у харчовій промисловості, машинобудуванні тощо). Із радянських часів легка промисловість була потужним багатогалузевим комплексом, продукція якого задовольняла не тільки внутрішні потреби, а й експортувалася до інших країн. Зі здобуттям незалежності частка легкої промисловості в галузевій структурі промисловості України щороку зменшується. Сьогодні легка промисловість перебуває в кризовому стані, що можна пояснити зростанням відсоткових ставок по кредитах, зменшенням купівельної спроможності населення України, обмеженням інвестиційних можливостей бюджету, зниженням доступності кредитних ресурсів, нестабільністю грошово-валютної політики, інфляційним очікуванням та іншим.

Питання стану легкої промисловості в Україні досліджуються рядом вчених. Серед них варто визначити праці І.О. Максименка, Т.П. Близнюк, О.С. Пестрицької, Ю.В. Гончарова, І.Н. Носової та ін. Не применшуючи внеску зазначених авторів у розвиток теоретичних концепцій та практичних рекомендацій щодо ефективного розвитку легкої промисловості, все ж варто зауважити, що вони торкаються лише окремих аспектів проблеми.

Виходячи з цього можна стверджувати, що комплексний аналіз сучасного стану галузі та розробка рекомендацій щодо вирішення її проблем є актуальними і можуть стати основою визначення стратегічних та тактичних напрямів розвитку легкої промисловості.

Постановка задачі. В процесі дослідження необхідно проаналізувати аналіз сучасного стану, проблем і тенденцій розвитку легкої промисловості України та обґрунтувати основні шляхи підвищення ефективності її функціонування. Для вирішення поставлених задач використовувалися